

ըսաւ. «Հայր թող դոցա զի ոչ գիտեն զինչ գործեն», օգնէ՛ հաւատացեալներուդ մօտենալու Հայրութեանդ եւ ընդունելու ինչ խոստացած յաւիտեանական կեանքի

պարգեւները: Թող հաւատքի ականջներով լսենք Զաւկիդ եւ մեր Փրկչին խրախուսող ձայնը որ մեզի կ'ըսէ. «Թողեալ լիցի մեղք ձեր»: Ամէն:

ՆՈՒՐՀԱՆ ԱՐՔ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

ՅԻՍՈՒՍԻ ԾՆՈՒՆԴԸ ԵՒ ՄԱՐԴՈՒՆ ՎԵՐԱԾՆՈՒՆԴԸ

Վերոգրեալ խորիմաստ խօսքը, մեր մտածումին ու կեանքին կը բերէ Միածին Որդիին մարմնացումը երկրի վրայ:

Կը մարդանայ Աստուածորդին, որ մենք իրեն հետ աստուածանք: Երկնային Այցելուն կը մատուցանէ բոլոր անհրաժեշտ պայմանները մեր վերածնունդին համար:

Ծնունդը եւ վերածնունդը, անմեկնելի ու անբացատրելի խորհրդաւորութիւն մըն է: Անկարելի է, որ բնական արարածը, իր տկար ու անզօր մտածողութեամբ՝ բողոքեթ երկնային այս աննախադէպ երեւոյթին խորհրդասփող ծախքերը:

Զարմանալի չէ՞, ի՞նչպէս անբեւոյթ քարծուներէն Աստուածութիւն մը կը խոնարհի եւ նեղ ու անշուք մտերին մէջ աստուածային կեանք մը կը ծնի:

Սրբազան նպատակը ծննդեան զարմանահրաշ խորհուրդին այն է, որ Աստուածորդւոյն ծնունդով երկրի վրայ, մարդը կը քարձրանայ երկինք եւ կ'ըլլայ ԵՐԿՆԱՔԱՂԱՔԱՑԻ:

Այս խորագոյն եւ մեծագոյն նշանակութիւնը կը յատկանշէ Յիսուսի ծնունդը, որ կ'ազատագրէ մարդը մեղքերու բռնատիրութենէն եւ կու տայ անոր անկաշկանդ ազատութիւնը եւ փրկութիւնը:

Ուրեմն, Փառաց թագաւորին ծնունդը կը նշանակէ մարդկային

հասարակութեան համար ՆՈՐ ԿԵԱՆՔԻ մը ՍԿԻԶԲԸ, նոր թուականով, հին եւ նոր աշխարհներու անջատումով:

Մեղքին շղթաները կը բեկանուին, ստրուկը կ'ազատագրուի դարաւոր կապանքներէն եւ վերածնունդով, կը կոչուի Աստուծոյ որդեգրութեան:

Ուստի, երկնային Երախային ծնունդը աշխարհի բոլոր մարդոց համար կը նշանակէ նոր կեանքի մը արշալոյսը: Երկրորդ ծնունդ մը, որ պիտի ըլլայ հոգեւոր ու յաւիտեանական:

Ի վերուստ ծնունդ մը, որ ոչ մէկ աղերս ու շփում ունի երկրի կապանքներուն հետ: Նոր մարդը իր նակատագրին ուղղութիւնը եւ ներշնչումը պիտի առնէ երկնէն:

Այսպիսի հոգեւոր վերածնունդ մը՝ մարդը կը դարձնէ ճշմարիտ Բրիստոնեայ մը, առանց կառչելու հողին եւ նահանալու ցեխաջրերու մէջ: Երկինքը կ'ըլլայ իր հոգիին պաշտպանութիւնը եւ իր ազատաշունչ քաղձանքներուն նշանակէտը:

Կը ֆալէ ու կը շնչէ երկրի վրայ, քայց աչքերը ուղղած դէպի աստուածային քարծուները, ուրկէ կը շնորհուին իր հոգեւոր սննդառութեան կարիքները: Անբեկոյ կեանքի մը ձգտումը կը դարձնէ իր հոգին անմահ ու յաւերժալոյս եւ քարոյապէս քիւրեղացած՝ իր մէջ քրգացած մեղքին արատներէն:

Երկրի անցողական ֆաղափաթութենէն հրաժարած, կ'ընդունի

երկնաֆաղաֆացիութեան գերագոյն շնորհը Տիեզերակային Հովանաւորութեան ներքեւ:

Ասոնք գերբնական եւ բնականաց-կան անհերքելի ճշմարտութիւններ են, որոնք անհաւատին առասպելական կը թուին:

Այն վայրկեանէն սկսեալ, որ մարդկային սահմանափակ կարողութիւնները ընդելուզեցան Աստուածային ամենակարողութեան հետ, մարդը մեղքին մահացու փորձութիւններուն դէմ դիւցազնացաւ եւ դարձաւ անպարտելի ու յաղթական Հերքիւլէս մը, որուն հաւատքին դիմաց անբառնալի դժուարութիւնները հարթուեցան:

Քրիստոսի սէրը, իր սիրոյ նոր Պատգամը, իր մէջ հրաշագործեց ու պողպատեց իր կամքը: Այս անառիկ բերդին առջեւ խորտակուեցան սեւ ուժերու յարձակումները:

Այս նոր Հաւատքը, որ յաւերժօրէն կեանքի կը կոչէ բրիստոնեայ հաւատացեալը, պարզ պարտականութիւն մը չէ, անցողական բնոյթով: Հրամայական պահանջն է հոգիին, բոլորովին անկաշկանդ մեղքին շփումներէն, որ մարդուն գոյութիւնը կ'իմաստաւորէ ու կ'արժեւորէ մեղքին դէմ իր շղթայազերծած անվիատ պայքարով:

Կ'ըսեն, թէ ծնունդը մանուկներուն տօնն է: Մեծերուն տօնը չէ: Կ'ընդունինք որ այդպէս է: Ծնունդը միայն ու միայն մանկահասակներուն ցնծութեան օրն է, այն իրողութեամբ, որ Յիսուս իր կարճատեւ ամբողջ կեանքը մանուկներու մտերմութեան մէջ անցուց: Ծնունդը կը տօնեն անոնք, որ մանուկի մը պարգուութիւնը եւ անմեղութիւնը կը քարացուցեն: Առաջին անգամ երկնային երեխային ծնունդը տաղերգեցին հրեշտակները: ՓԱՌՔ Ի ԲԱՐՁՈՒՆՍ ԱՍՏՈՒԾՈՅ...

Այն ժամանակէն մինչեւ այսօր՝ աստղերու թիւ կը կազմեն տաղերգուները: Մոգերուն ճանապարհը լուսաւորող քաղաքաւորութեան Աստղին երեւումը՝ երկու հազար տարիէ ի վեր կը ներշնչէ Քրիստոնեայ Աշխարհին մեծանուն բանաստեղծները, նկարիչները, ֆանդակագործները, արձանագործները սիրագործութիւններով:

Այսօր եւս, հնագոյն անցեալի ոգեւորութեամբ միլիոնաւոր հաւատացեալներ կը տողանցեն Յիսուսի Մսուրին առջեւէն, ոչ թէ հասարակ երեխայ մը տեսնելու օրօրոցին մէջ, այլ՝ Աստուծոյ Միածին Որդւոյն փառաւորեալ ծնունդը:

Մանուկ Յիսուսի յայտնութիւնը երկրի վրայ, աննախադէպ ու զարմանահրաշ երեւոյթ մըն է եւ խորհրդաւորութիւն մը, որ համաշխարհային պատմութեան մէջ պիտի ճառագայթէ, որպէս անմեկնելի ու անքաղաքեղի ԻՐԱԴԷՊ:

Ներկայ մզլոտած քարքերու մէջ, ուր մեղքին բռնատիրութիւնը կ'իշխէ մարդուն եւ մարդկութեան ճակատագրին վրայ՝ Հերովդէսի ոճրախանձ ատելութեամբ, կը մրճահարուին անխնայ այն բոլոր սրբագործուած արժէքները, որոնք ճշմարտութիւնը կը քացայայտեն երկնային շողարձակումով:

Փոքրամասնութիւն կը կազմեն անկեղծ աղօթողները, անսուտ փարոգիչները, ճշմարիտ քրիստոնեաները, որոնք բոցավառ հաւատով կը պայքարին անխախտ պահել առաքիւնութեան ոսկեծոյլ գահը իր պատուանդանին վրայ:

Այս վարկ ու որակ ճառագայթող փոքրամասնութիւնն է, որ փաշկորով կը մահառի ամբարիշտ ուժերու դէմ եւ կ'առաջնորդէ Տիեզերական Բանաւոր Հօտը երանութեան ու անմահութեան սահմանները:

Մեր ետեւ կը թողունք մեղքերով ծանրաբեռնուած հանգուցեալ տարուան աշխարհածաւալ դագաղը, կը յուղարկաւորենք զայն, առանց ծաղիկների, առանց աղօթքներու, առանց սգաւորների:

Դագաղ մը, իր մէջ կ'ամփոփէ, ոչ թէ միայն քարեհոգի ննջեցեալներու աւետարանաշունչ մարմինները, այլ նգովեալ դիակները մարդկային կեանքը խոշտանգող՝ Աստուծոյ գոյութիւնը ժխտող չարագործներու:

Գողգոթայի Անմեղ Խաչեալը կտակեց բոլոր ժամանակներու հետեւորդներուն իր սէրը, իր յարութիւնը, իր աստուածութեան ծաղկաւետ նաճապարհը:

Երկրի վրայ՝ մեր կեանքին առջեւ կը քացուին քիւրաւոր ճամբաներ, որոնք անբարիշտներու կողմէ կը նկատուին շիտակ ու ճշմարիտ: Մինչդեռ՝ իրականութիւնը կը փաստէ հակառակը: Ջանոնք կը նկատէ վտանգալից ու մահացու:

Անհաւատները, գիտնալով հանդերձ, որ այդ ճամբաները գեհեմի դարպասները կը բանան իրենց նախասիրութիւններուն առջեւ, կը նախընտրեն քաղաքի աշխարհակուռ արահետներէն, մերժելով քաղաքի մահացու ճանապարհէն, ուրկէ քաղաքի ծաղկեալ Փրկիչը դէպի երկինք, իր աստուածային օթեւանը:

Ես՝ Աստուծոյ հաւատարիմ ու

անարժան ծառան, որ սպիտակ թուղթին կը յանձնեմ այս մտածումները, միամիտ հաւատացող մը չեմ, այլ՝ հաւատփութեամբ եղանակով՝ կ'արտացոլայ հոգիէս ու գիտակցութենէն ՄԵԾ ՃՇՄԱՐՏՈՒԹԻՒՆԸ, որ Քրիստոսի սիրոյ յեղափոխութեամբ շնորհուեցաւ մեզի: Դժուար է մերօրեայ մարդուն սահմանափակ մտածողութենէն յուսալ, հաւատք մը, որ քարեպաշտական փարումով տեսնէ Մտուրին մէջ՝ տկարութեամբ անձնաւորուած աստուածութիւնը:

Քրիստոսի ծնունդով, անկազմակերպ հեթանոս հայութիւնը գտաւ իր ազատութիւնը եւ փրկութիւնը ստրկութեան կապանքներէն:

Առանց Քրիստոսի սիրոյ եւ հաւատքի յեղափոխութեան՝ պիտի չ'ունենայինք, ոչ հոգեւոր եւ մշակութային զարթոնք, ոչ հայագիր Աստուածաշունչ եւ ոչ հայախօս Աստուած, ոչ Մեսրոպներ ու Սահակներ, ոչ Շնորհալիներ ու Նարեկացիներ, ոչ տաղանդներ ու հանճարներ, ոչ հայրենիք եւ հայ ժողովուրդ:

Քրիստոս եւ Ս. Մեսրոպ պաշտելի Փրկիչներն են, իրարմէ անբաժան, Մէկը իր աստուածութեամբ եւ միւսը Գրոց Դիւտի փառքով, որոնք յաւերժութեան աղամանդեայ դարպասները քացին հայ նահատակ ժողովուրդին նախատաքրին առջեւ:

ՎԱՐԴԱՆ Ա. ՔԶՆՅ. ՏԻԻԼԿԵՐԵԱՆ